

SANTA MONTEFIORE

*De vuurtoren
van Connemara*

1

Ellen Trawton had maar één koffer bij zich toen ze op Shannon Airport arriveerde. Ze droeg een strakke spijkerbroek, een jasje van namaakbont en dure leren laarzen, die al snel totaal ongeschikt zouden blijken voor een ruig, woest gebied als Connemara. Ze was voor het eerst in Ierland, en haar tante Peg bij wie ze ging logeren – zogenaamd omdat ze rust nodig had om te kunnen schrijven – had ze nog nooit ontmoet. Ze was een echte Londense en het platteland, dat ze zich voorstelde als een soort modderige verlatenheid, joeg haar een zekere angst aan. Maar het huis van haar tante was de enige plek waar haar moeder haar niet zou zoeken. En de enige plek waar ze goedkoop kon logeren. Omdat ze haar baan had opgezegd – op de afdeling marketing van een juwelier in Chelsea – kon ze zich geen grote uitgaven permitteren. Ze hoopte dat tante Peg schatrijk was en in een groot huis woonde, niet te ver van een stad met winkels en cafés. Want als haar tante verafgelegen woonde, met alleen wat schapen om mee te praten, was Ellen bang dat ze het er niet lang zou uithouden.

Bij het betreden van de aankomsthal liet ze haar blik over de gespannen gezichten van de afhalers gaan, op zoek naar haar tante. Haar moeder was lang en op haar achtenvijftigste nog altijd een mooie vrouw, met lang, kastanjebruin haar en hoge jukbeenderen. Ellen verwachtte dan ook dat tante Peg er ongeveer net zo zou uitzien. Toen haar oog op een elegante dame in een lange camel jas viel, die een glimmende designer-tas in haar gemanicuurde handen klemde, slaakte ze heimelijk een zucht van opluchting. Iemand die in een moerassige verlatenheid woonde, droeg niet zulke modieuze pumps en zo'n onberispelijke

tweed broek. ‘Tante Peg!’ riep Ellen stralend. Met haar koffer achter zich aan liep ze naar haar toe.

De vrouw draaide zich om. ‘Sorry?’ zei ze verbaasd.

‘Tante Peg?’ Maar op het moment dat ze het zei, besefte Ellen al dat ze zich had vergist. ‘Neemt u me niet kwalijk,’ mompelde ze. ‘Ik dacht dat u iemand anders was.’ Even voelde ze zich verloren op het onbekende vliegveld, en haar vastberadenheid wankelde. Na alle moeite die ze had gedaan om te ontsnappen, wenste ze ineens dat ze weer thuis was, aan Eaton Court.

‘Ellen!’ klonk een stem achter haar. Ze draaide zich met een ruk om, naar een enthousiast, glimmend gezicht dat stralend naar haar opkeek. ‘Kind! Wat zie je er prachtig uit! Echt een vrouw van de wereld!’ Ellen was verrast door het sterke Ierse accent van haar tante. Haar moeder klonk als de koningin. ‘Ik wist dat jij het was! Zodra ik je door die deur zag komen! Kindje, wat lijkt je op je moeder!’ Tante Peg had wel iets van een lachend ei, dacht Ellen onwillekeurig, met piekerig grijs haar en grote blauwe ogen die ondeugend en uitdagend schitterden. Opgelucht haar tante te zien, boog Ellen zich voorover om haar op de wang te kussen. Peg greep haar stevig vast en drukte haar gezicht tegen dat van haar nichtje. Ze rook naar lelietjes-van-dalen en natte hond. ‘En, had je een goede vlucht, pop?’ vervolgde ze enigszins buiten adem toen ze haar weer losliet. ‘Je bent in elk geval op tijd, en dat is al heel wat tegenwoordig. Kom, dan gaan we naar de auto. Het is een paar uur rijden naar Ballymaldoon, dus als je nog naar de wc moet, kun je dat beter hier doen. Hoewel, we kunnen natuurlijk ook altijd bij een tankstation stoppen. Heb je honger? Want je hebt vast niet veel te eten gekregen in dat vliegtuig. Ik neem altijd boterhammen mee van thuis. Die kaas op de broodjes aan boord is niet te eten! Het lijkt wel plastic, vind je ook niet?’

Ellen liet het aan haar tante over om haar koffer door de hal te slepen. Ze had onmiddellijk gezien dat Peg stevige veterlaarzen droeg en een warme, bruine broek, waarvan ze de pijpen in haar dikke sokken had gestopt. Dus haar tante woonde wel degelijk in een zompig niemandsland, dacht Ellen somber. En te oordelen naar haar ruwe, eeltige handen hakte ze haar eigen haardhout en deed ze ook in de tuin alles zelf.

‘Je bent heel anders dan mijn moeder.’ Het was eruit voordat ze er erg in had.

‘Nou, ik ben om te beginnen een stuk ouder, en we zijn altijd heel verschillend geweest.’ Haar tante toonde zich volstrekt niet gepikeerd. De twee zussen hadden elkaar in geen drieëndertig jaar gesproken, maar tante Peg leek geen type om langdurig wrok te blijven koesteren. Heel anders dan Ellens moeder, die zelfs de simpelste onvrede tot een wrok verhief.

Lady Anthony Trawton was een vrouw met wie je geen ruzie wilde. Ellen was maar al te vertrouwd met de afgemeten trek die er om haar mond kon verschijnen, onvermijdelijk gevolgd door een zacht, afkeurend snuiven. Er was niet veel nodig om de afkeuring van Lady Anthony Trawton te wekken, maar het érgste vergrijp in haar ogen was niet tot ‘ons soort mensen’ behoren. Ellen was een opstandige tiener geweest, in tegenstelling tot haar goudblonde zussen die een toonbeeld van oppassendheid waren en die hoogstens een zekere mate van kleurloosheid kon worden verweten. Haar zussen had hun moeder niet hoeven kneden en vormen, want ze hadden zich precies zo ontwikkeld als Lady Trawton had gehoopt: gehoorzaam, aantrekkelijk en elegant, met de weinig wilskrachtige kin, het blonde haar en de licht bollende ogen van hun vader. Ellen had daarentegen een bruisende, creatieve persoonlijkheid, en door de onredelijke manier waarop haar moeder probeerde haar onafhankelijkheid de kop in te drukken, werd ze alleen maar opstandiger. Het leek wel alsof haar moeder bang was dat haar dochter niet langer tot ‘ons soort mensen’ zou behoren wanneer ze te veel haar eigen weg ging. Met haar ravenzwarte haar en rebelse karakter was Ellen het zwarte schaap in wat zonder haar een modelgezin zou zijn geweest. Ze liet zich niet kneden, ook al had haar moeder er alles aan gedaan een keurige, aristocratische jongedame van haar te maken. Een tijdlang had Ellen het zich laten aanleunen. Het was zo veel gemakkelijker om niet altijd te moeten vechten, maar gewoon te doen wat er van je werd verwacht. Ze had het bijna als een opluchting ervaren. Maar een mens kan zichzelf niet eindeloos forceren. En uiteindelijk was Ellen zich zo ongelukkig gaan voelen dat ze zich toch weer aan de knedende handen van haar moeder had ontworsteld. Ze kon het moment waarop ze besloot dat het genoeg was geweest niet exact aanwijzen, maar haar vlucht naar Ierland was het gevolg van een levenslange worsteling om vrijheid.

Tante Peg was niet bij de huwelijken van Ellens twee zussen geweest, terwijl Leonora nog wel een graaf aan de haak had geslagen en Lavinia een baronet – alles daaronder zou voor hun moeder aanleiding zijn geweest tot ernstig minachtend snuiven. Het kwam erop neer dat er in huize Trawton nooit over tante Peg werd gesproken. Althans, niet waar de dochters bij waren. Ellen had in de loop van de tijd uit flarden van gesprekken die ze had opgevangen begrepen dat haar moeder en Peg geen contact meer hadden. De kerstkaarten en brieven die ze jaarlijks uit Ballymaldoon ontvingen, werden met verachtelijk gesnuif bekeken en verdwenen vervolgens in de onderste la van haar moeders bureau. Uit nieuwsgierigheid had Ellen er een paar keer stiekem een blik in geworpen en ontdekt dat haar moeder een geheim verleden bezat. Ze was echter wel zo verstandig daar niet naar te vragen. Toch bleven de brieven en kaarten haar intrigeren, en soms, wanneer ze zag dat haar moeder weemoedig voor zich uit staaarde, vroeg Ellen zich af of dat iets met de post uit Ierland te maken had. Zoals bladeren die worden verbrand in de herfst een nostalgische geur verspreiden, zo kleefde er aan die brieven en kaarten misschien wel een geur die haar moeder mee terugnam naar haar verleden, vermoedde Ellen. En bij haar zoektocht naar een veilig toevluchtsoord had ze in de post uit Ierland de informatie kunnen vinden die ze nodig had, dankzij de kleine adresstickers boven aan de brieven, waarop ook het telefoonnummer van haar tante stond.

Nu besepte ze opgewonden en een beetje angstig dat ze op het punt stond te ontdekken wat haar moeder al die jaren geheim had gehouden. Ze weigerde na te denken over de vreselijke consequenties als ze daarop zou worden betrapt. Terwijl ze naar Pegs ruwe handen keek, dacht ze aan de zachte, bleke vingers van haar moeder, met de onberispelijk gelakte nagels. Haar moeder had een goede partij getrouwd. Peg niet. Het was duidelijk dat hun levens totaal verschillend waren verlopen. Maar hoe kwam dat?

‘Ik was zó verbaasd toen je belde!’ zei Peg. ‘Wat een verrassing! Ik kon bijna niet geloven dat je het echt was! Ik vind het zo heerlijk dat je er bent!’

‘Echt waar? Ik moest gewoon weg uit Londen. Het is er zo druk, zo lawaaiig. Daar kom ik gewoon niet aan rustig werken toe.’

‘Nee, dat is geen omgeving voor een aankomend schrijver. Ik geef je

groot gelijk. En ik ben zo benieuwd! Je moet me er alles over vertellen! Een boek schrijven! Wat geweldig dat je dat kunt!

Ellen had altijd van taal gehouden, van spelen met woorden. Wanneer ze uit het raam keek, voelde ze de drang om te beschrijven wat ze zag. Ze had hele dagboeken volgeschreven met gedichten en verhalen, maar pas onlangs had ze besloten haar leven radicaal om te gooien, in het besef dat je alleen maar gelukkig wordt wanneer je je hart volgt. Als ze nu niet probeerde eindelijk die roman te schrijven, zou het er nooit van komen. Haar moeder dreef de spot met haar ambitie om ‘verhaaltjes te verzinnen’, zoals ze het noemde. Maar Ellens drang om zich te uiten was zo sterk dat ze zich niet liet ontmoedigen. En Connemara leek haar de perfecte plek om haar droom te verwezenlijken.

‘Ik ben hier niet alleen om te schrijven, tante Peg. Maar ook om jónú te leren kennen. We zijn tenslotte familie,’ voegde Ellen er hartelijk aan toe. Door haar jachtige manier van praten kreeg Ellen de indruk dat haar tante niet gewend was aan gezelschap.

‘Dat is lief van je. Je hebt je moeder zeker niet verteld dat je hierheen ging?’

‘Nee.’

‘Dat dacht ik al. Waar denkt ze dan dat je bent?’

Ellen dacht aan het briefje dat ze op de tafel in de hal had neergelegd, onder de ovale spiegel waar haar moeder in keek om haar kapsel en haar make-up te controleren voordat ze naar een van haar liefdadigheidsbijeenkomsten ging, of naar een lunch met andere dames. Ze zou het briefje inmiddels wel hebben gevonden. En Ellen twijfelde er niet aan of het had haar een minachtend snuiven ontlokt. Ze vroeg zich af waar haar moeder méér door van streek zou zijn: de onaangekondigde verdwijning van haar dochter of het feit dat Ellen had geschreven dat ze twijfelde aan een huwelijk met William Sackville. Na lezing van dat laatste had haar moeder misschien wel even moeten gaan zitten. Want ook al was William dan geen baronet zoals de man van Lavinia, en ook geen graaf zoals Leonora’s echtgenoot, zijn familie beschikte over uitstekende connecties en bezat een uitgestrekt jachtgebied in Schotland. Bovendien had Ellens moeder nadrukkelijk verklaard dat Williams familie – heel ver, maar boven elke twijfel verheven – verwant was aan wijlen de koningin-moeder. ‘Ik heb gezegd dat

ik bij een vriendin ging logeren. Op het platteland,' loog Ellen.

'Nou, je durft wel,' zei Peg. 'Zo, en nu eens zien of ik nog weet waar ik de auto heb neergezet.'

Nadat ze langs rijen glimmende auto's waren gelopen, stapte Peg vrolijk af op het smerigste exemplaar in de hele parkeergarage. Een Volvo, oud, hoekig, maar reuze degelijk. 'Let maar niet op de rommel. Meestal is Mr. Badger de enige die met me meerijdt.'

'Mr. Badger?'

'De hond. Ik heb hem niet meegenomen. Dus die zie je bij thuiskomst.'

'O, ik ben benieuwd.' Ellen deed haar best enthousiast te klinken. Haar moeder had een vlinderhondje, Waffle. Het beestje leek meer op een stuk speelgoed dan op een hond. Maar dan wel een irritant en neurotisch keffend stuk speelgoed. Leonora en Lavinia hadden een hondje bij Harrods gekocht, zo klein dat het in hun handtas paste. Niet omdat ze van honden hielden, volgens Ellen, maar als modieuze accessoire, vergelijkbaar met een Smythson-agenda en een leren sleutelring van Asprey. Als ze hun kinderen bij Harrods hadden kunnen kopen, hadden ze dat waarschijnlijk ook gedaan.

Peg stapte in de auto en veegde de kranten van de bijrijdersstoel. De leren bekleding zat onder de hondenharen, zag Ellen. 'Waar woon je?' vroeg ze. Bij het zien van de modder op de mat liet ze alle hoop op een gezellige stad met smaakvolle winkels en leuke restaurants varen.

'Even buiten Ballymaldoon. Een leuk dorp, vlak bij zee. Volgens mij precies wat je zoekt om in alle rust te kunnen schrijven.'

'Ligt het echt helemaal op het platteland?'

'Nou en of! En ik heb een heleboel beesten. Dus ik hoop dat je van dieren houdt. Ik ben gekleed op het buitenleven, maar dat had je vast al gezien. Want het kan behoorlijk koud worden aan de westkust. En vochtig. Heb je ook nog andere laarzen bij je?'

'Nee, alleen deze.'

'Ze zijn prachtig, pop, maar hier heb je er niets aan. Nou ja, je kunt wel een paar van mij lenen.'

Ellen keek naar Pegs degelijke leren laarzen. 'Bedankt, maar ik red me wel. Trouwens, ik ben waarschijnlijk toch niet veel buiten.'

Peg fronste haar wenkbrauwen, toen begon ze te lachen. ‘Nou, dat zullen we nog wel eens zien, pop!’

‘Hoe is het met Maddie?’ vroeg Peg toen ze eenmaal op weg waren. Ze klonk neutraal, maar het ontging Ellen niet dat ze krampachtig voor zich keek en het stuur iets strakker vastgreep.

‘Maddie?’

‘Je moeder.’

Zo had Ellen haar moeder nog nooit horen noemen. ‘In haar vriendenkring heet ze Madeline, en daarbuiten wordt ze Lady Trawton genoemd...’

‘Ja, dat zal best. Ze had altijd al deftige neigingen. En ze praat zeker nog steeds net als de koningin?’

Ellen kon haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. ‘Waarom hebben jullie eigenlijk ooit ruzie gekregen?’

Er verscheen een grimmige trek om Pegs mond. ‘Dat kun je beter aan je moeder vragen,’ antwoordde ze kortaf.

Ellen besepte dat ze te ver was gegaan. ‘Sorry. Het is zeker pijnlijk om over te praten.’

‘Ach, het is allemaal al zo lang geleden.’ Peg haalde haar schouders op.

Bij de gedachte aan de brieven en de kaarten die achteloos in de onderste la van het bureau werden gegooid, kreeg Ellen medelijden met haar tante. Peg had iets eenzaam. ‘Je vindt het zeker erg verdrietig om je familie niet meer te zien?’

Peg reageerde geschokt. ‘Ik verdrietig omdat ik mijn familie niet zie? Jaysus, kind, wat heeft je moeder je verteld? Zij zou verdrietig moeten zijn. Maar dat is ze blijkbaar niet. Want ze heeft al meer dan dertig jaar niets van zich laten horen.’

Ellen was stomverbaasd. Ze had gedacht dat Peg alleen was, een ouwe vrijster. ‘O? Ik eh...’ Ze aarzelde, want ze wilde haar tante niet kwetsen. ‘Heb je kinderen, tante Peg?’

Peg zweeg even en er gleed een schaduw over haar gezicht, als een wolk die voor de zon langstrok. ‘Ik heb drie jongens. Ze zijn inmiddels al in de dertig. En ze hebben allemaal werk. Goeie jongens. Ik ben maar wat trots op ze,’ vertelde ze. ‘Maddie en ik komen uit een gezin van zes kinderen. Maar dat wist je blijkbaar niet.’

Ellen reageerde opnieuw verbaasd. ‘Echt waar? Dus er zijn nog vier kinderen? En waar wonen die?’

‘Hier, in Connemara. We zijn een grote, hechte familie. Je hebt een heleboel neven en nichten.’

‘Echt? Dat wist ik helemaal niet! Ik heb mijn moeder alleen wel eens over jou horen praten, en dat was niet voor mijn oren bedoeld. Bovendien weet ik dat je elk jaar met Kerstmis een kaart en brieven stuurt.’

‘Die ze ongetwijfeld in de prullenmand gooit,’ vermoedde Peg bitter. ‘In de onderste la van haar bureau.’

‘Ach, Maddie en ik waren vroeger heel close. Twee meisjes in een gezin vol jongens. Dus we waren op elkaar aangewezen. Maar het was háár beslissing om uit Ierland weg te gaan en te breken met haar familie. Niet andersom. Onze moeder was er kapot van. Dat mag je best weten. En de jongens hebben het Maddie nooit vergeven.’

‘Ik heb mijn oma nooit gekend.’

‘Nee, en dat kun je helaas niet meer inhalen.’

‘Is ze dood?’

‘Ja, ze is tien jaar geleden gestorven.’

‘En mijn moeder heeft het niet meer goedge maakt voor haar dood?’

Peg schudde haar hoofd, nog altijd met een verbeterd trek om haar mond.

‘En mijn opa?’ vroeg Ellen. ‘Heb ik een opa?’

‘Die is omgekomen bij een auto-ongeluk. Wij waren nog heel klein. Toen stond mijn moeder er helemaal alleen voor. Ze had de boerderij, en ze moest zes kinderen grootbrengen. Maddie had een hekel aan vieze handen, maar ik ben altijd dol op dieren geweest. Toen moeder stierf heeft Desmond, mijn oudste broer, de boerderij overgenomen. En ik ben zelf iets begonnen. Een klein boerderijtje. Iets anders kan ik niet. Trouwens, vind je het vervelend als ik een sigaret opsteek?’ Ze leek ineens doodmoe, alsof de opwindning van de kennismaking met haar nichtje haar had gesloopt.

‘Rook je?’ vroeg Ellen, plotseling iets optimistischer.

‘Ja, helaas wel. Ik heb geprobeerd te stoppen, maar volgens mij ben ik te oud om nog nieuwe kunstjes te leren.’

‘Roken is bij ons thuis een vies woord. Ik moet het stiekem doen, en als ik op mijn kamer wil roken, moet ik uit het raam gaan hangen.’

‘Het is overal een vies woord de laatste tijd. De wereld is een stuk saaier geworden door alles wat er niet mag. Bij een feestje is het buiten tegenwoordig het gezelligst.’

‘Nou, inderdaad! Ik sta altijd te vernikkelen in de kou, maar het zijn vaak wel de leukste mensen daarbuiten. Ook al moet ik toegeven dat het behoorlijk stom is om te blijven roken. Ooit wil ik wel stoppen. Ik wacht op een goede reden.’

‘In mijn tas zit een pakje Rothmans. Neem lekker een sigaret, en steek er voor mij ook een aan.’

‘Je wilt me toch niet vertellen dat je op jouw leeftijd nog thuis woont?’

‘Ik ben drieëndertig.’

‘Dat is toch veel te oud om nog bij je ouders te zitten?’

‘Ik heb ook wel op mezelf gewoond. Tijdens mijn studie, in Edinburgh. En later, toen ik weer terug was in Londen, heb ik met Lavinia een appartementje gedeeld. Tot ze trouwde. En toen het appartement voor mij alleen te duur werd, heeft mijn moeder me overgehaald weer thuis te komen wonen. En waarom ook niet? Ik woonde voor niks, en het huis is groot genoeg. Eigenlijk te groot voor mijn ouders alleen. Mama probeert me al jaren uit te huwelijken.’ Bij de gedachte aan William kromp ze ineen. Ze had hem een sms gestuurd, maar sinds haar aankomst had ze haar iPhone nog niet durven aanzetten, dus ze wist nog niet hoe hij had gereageerd. ‘Ik vind het behoorlijk ouderwets om trouwen zo belangrijk te vinden.’

‘Tja, en prins William is inmiddels bezet. Dat zal Maddie wel erg jammer vinden. Hoewel, Harry is er natuurlijk ook nog.’

Ellen begon te lachen. ‘Precies! Mama heeft de hoop nog niet opgegeven!’ Terwijl ze in Peggys grote tas rommelde, vertelde ze over de huwelijken van haar zusters. ‘In de ogen van mijn moeder tel je pas echt mee als je een goed huwelijk hebt gesloten. Dus je begrijpt dat Lavinia en Leonora inmiddels volledig meetellen!’

‘Lieve hemel. Maddie moet wel in de zevende hemel zijn met zulke schoonzoons!’

‘Ja. Met mij is ze minder gelukkig. Ik ben nota bene de oudste, dus ik had als eerste moeten trouwen. Het probleem is dat ik niet weet of ik wel wil trouwen met het soort man dat mijn moeder voor me op het oog heeft.’